

Ο μακάριος Γέρων Ευσέβιος Γιαννακάκης (1910 - 19 Ιουνίου 1995) στην Κατοχή

[/ Πεμπτούσία](#)

Ο Αντώνης αναζήτησε τον ιερομόναχο π. Σεραφείμ, ο οποίος ήταν ήδη ενημερωμένος και τον περίμενε. Ο Γέροντας Σεραφείμ ήταν όσιακή, σεβάσμια και πατερική μορφή. Ο Γέροντας Σεραφείμ εξ αρχής όρισε τον Αντώνη διακονητή του. Έμεινε στο ίδιο κελλί μαζί του. Με πολλή χαρά και προθυμία διάκονούσε ο Αντώνης το Γέροντα του, γιατί γνώριζε ότι μέσω εκείνου υπηρετούσε το Θεό.

Πολλές οι δυσκολίες για το δόκιμο από την πρώτη στιγμή της μοναχικής του ζωής. Είχε πάει με χαρά στο Μοναστήρι, συνάντησε όμως κάποια πνευματική χαλάρωση, λόγω του μή κοινοβιακού μοναχικού συστήματος. Το Μοναστήρι της Αγίας Λαύρας ήταν τότε ιδιόρρυθμο. «Βρήκα εξωτερικές δυσκολίες πολλές, πάρα πολλές, όμως στο ιδανικό μου δεν είχα δυσκολίες. Ός προς την κλήση μου ήμουν απέραντα ικανοποιημένος. Ήμουν εσωτερικά αναπαυμένος», έλεγε ο ίδιος αργότερα.

Είχε πάει έτοιμος στο Μοναστήρι, καλλιεργημένος και με επίγνωση. Ήταν τόση η επίδοση του στους ασκητικούς μοναχικούς αγώνες, πού πολύ σύντομα -μέσα σ' ένα χρόνο- έγινε Μοναχός με το όνομα Ευσέβιος και μετά από μία εβδομάδα Ιεροδιάκονος.

Οί παλαιοί Πατέρες της Λαύρας μιλούν για την ευλάβεια, την ταπείνωση, την υπακοή, το άδολο, την αγαθότητα και την αγάπη του π. Εύσεβίου προς όλους. Ο συμμοναστής του αείμνηστος π. Άνθιμος Δημακόπουλος, μετέπειτα ηγούμενος της Μονής, αφηγείται:

«Τον πρώτο καιρό πού ήρθε ο Αντώνης στη Λαύρα, ήταν «σημείον αντιλεγόμενον» μέσα στο Μοναστήρι, γιατί είχε τις αυστηρές αρχές με τις όποιες ζούσε στην Αθήνα. Εμείς τον κοιτάζαμε άφ' υψηλού. Είχε όμως υπομονή, και σε άλλαζε με τη στάση του...(όπως λέει σε απομαγνητοφωνημένη αφήγησή του στις 19 Ιανουαρίου 1996).

»Διέφερε από όλους μας. Γνώριζε καλά γιατί ήρθε στο Μοναστήρι... Εκείνος ήταν καλλιεργημένος και δίδαξε κι εμάς με τη ζωή του... Είχε συμπάθειαν θεάρεστον

και εύσπλαγχνίαν άδολον. Αν έβλεπε ότι κάποιος δυσκολευόταν να πάει για μια διακονία, τον συνέτρεχε. Ήταν αεικίνητος... έτρεχε παντού να βοηθήσει, χωρίς να εξετάζει αν μια εργασία ήταν δικό του διακόνημα η κάποιου άλλου, όπως αναφέρει σε προφορική αφήγησή του στις 22 Ιουνίου 1995. Εκδήλωνε την αγάπη του και με λόγια και με έργα....

»Για όλα τα θέματα της Μονής και για τους μοναχούς, όταν αρρώσταιναν, εκείνος έτρεχε. Δεν πήγαινε άλλος. Όταν είχαμε κάποιο δύσκολο θέμα στο Μοναστήρι, εκείνον στέλναμε να το διεκπεραιώσει. Λέγαμε: «ό π. Ευσέβιος θα τα καταφέρει». Δεν άναβε. Δεν μπορούσαμε έμείς να τον μιμηθούμε...» όπως και πάλι ανέφερε σε αφήγησή του στις 22 Ιουνίου 1995.

Ο Γέροντας του τον αγαπούσε πολύ για την τέλεια υπακοή και την προθυμία του. Ξεψύχησε με το όνομα του π. Ευσεβίου στα χείλη του. «Ευσέβιε, παιδάκι μου, Ευσέβιε, παιδάκι μου», έλεγε.

«Τα τρία χρόνια υποταγής μου στο Γέροντα Σεραφείμ ήταν τα καλύτερα της ζωής μου. Δεν έκανα τίποτα το δικό μου και είχα απέραντη χαρά» έλεγε ο ίδιος αργότερα», νουθετώντας τις Μοναχές του.

Τον Οκτώβριο του 1943 εκοιμήθη ο Γέροντας του, και τον Δεκέμβριο ο π. Ευσέβιος έζησε το δράμα της εκτέλεσης των Πατέρων και της καταστροφής της Μονής από τους Γερμανούς.

Στις 13 Δεκεμβρίου έγινε η φρικτή εκτέλεση των 1300 Καλαβρυτινών και η πυρπόληση της πόλης από τους Γερμανούς. Η είδηση δεν έφθασε στην Αγία Λάυρα, διότι οι Γερμανοί είχαν κλείσει τις εξόδους και εισόδους. Όμως οι Μοναχοί από μέρες είχαν αρχίσει να κρύβουν τα πολύτιμα κειμήλια της Μονής. Στην προσπάθεια αυτή πρωτοστάτησε ο π. Ευσέβιος, ο όποιος ήταν τότε εκκλησιαστικός (νεωκόρος).

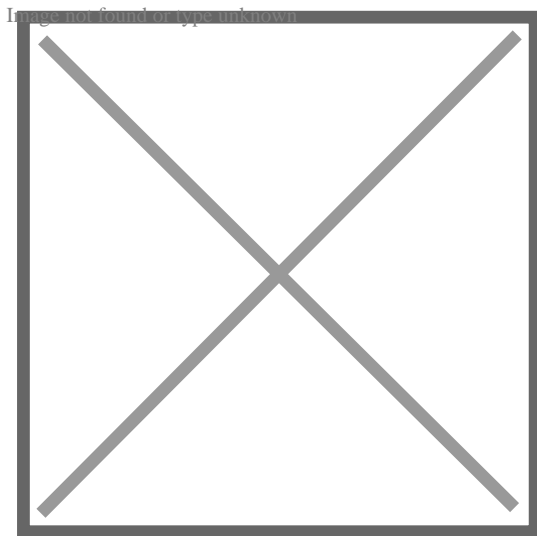
Το πρωί της 14ης Δεκεμβρίου, αν και έπρεπε να σημάνει το τάλαντο κανονικά στις 4.30, εκείνος σήμανε στις 3.15. «Είχα μέσα μου μια πολύ κακή προαίσθηση... μια τρομερή ανησυχία. Σαν να έβλεπα μπροστά μου τους Γερμανούς να δρουν. Σήμανα μια ώρα νωρίτερα, όμως ούτε ο Ηγούμενος ούτε κανείς άλλος δεν μοϋ έκανε παρατήρηση». Έκ των υστέρων φάνηκε ότι αν εσήμαινε κανονικά, οι Γερμανοί θα τους έβρισκαν όλους μέσα στην Εκκλησία, και δεν θα γλύτωνε κανείς. Έτσι φώτισε ο Θεός τον π. Ευσέβιο, και χάρη σ' εκείνον σώθηκαν οι περισσότεροι Πατέρες.

Στη θεία Λειτουργία εκείνο το πρωί κοινωνήσαν όλοι. Είχε αρχίσει να ξημερώνει όταν βγήκαν από το Ναό. Συνάχτηκαν οι Πατέρες και συζητούσαν τί θα έπρεπε να κάνουν σε περίπτωση πού θα έρχονταν οι Γερμανοί στο Μοναστήρι. Ξαφνικά κάποιος φώναξε: «οί Γερμανοί στα κυπαρίσσια»!

Οί περισσότεροι Πατέρες έτρεξαν και κρύφθηκαν στο δάσος. Ο π. Ευσέβιος με κάποιον άλλον υποτακτικό και κάποιον δόκιμο μόλις πού πρόφθασαν να κρυφθούν κάτω από ένα μεγάλο πουρνάρι, πενήντα περίπου μέτρα πιο πέρα. Λίγο αν πήγαιναν προς τα κει οι Γερμανοί, θα τους έβρισκαν.

Έκεί, κάτω από το πουρνάρι, άκουγαν τις φωνές και τα γέλια των Γερμανών. Εντός ολίγου ολόκληρο το Μοναστήρι παραδόθηκε στις φλόγες. Ακούσθηκαν και πέντε μεμονωμένοι πυροβολισμοί. «Πολύ φοβούμαι για τους Πατέρες», ψιθύρισε ο π. Ευσέβιος στους άλλους δύο. Μετά από λίγο ακούσθηκαν οι Γερμανοί να φεύγουν χασκαρίζοντας.

Αφησαν να περάσει κάμποση ώρα. Βγήκαν από το πουρνάρι και προχώρησαν προς το Μοναστήρι πού καιγόταν ακόμα. Ήταν οι πρώτοι επιζώντες πού επέστρεφαν. Προπορευόταν ο π. Ευσέβιος. Εκεί κάτω από τον ιστορικό πλάτανο, τί να δει; Τέσσερις Πατέρες σκοτωμένοι, μαζί και ένας εργάτης της Μονής. Ποιος μπορεί να περιγράψει την οδύνη της ψυχής του; Χύνοντας άφθονα δάκρυα μετέφεραν οι τρεις τους με την κουβέρτα τους νεκρούς στο παρεκκλήσιο του κοιμητηρίου.

Την άλλη μέρα ήλθε ο Ηγούμενος και οι άλλοι Μοναχοί πού είχαν κρυφθεί στο βουνό. Ενταφίασαν με βαθιά οδύνη τους εκτελεσθέντες Πατέρες.

Από το Δεκέμβριο έως τον Απρίλιο πού έφυγαν οι Γερμανοί, ο π. Ευσέβιος και οι άλλοι Μοναχοί διανυκτέρευαν στο δάσος. Την ημέρα επισκεύαζαν όπως μπορούσαν τις χαμωκέλλες (κοτέτσια) του Μοναστηρίου, για να κατοικήσουν.

Παράλληλα ο π. Ευσέβιος πρωτοστατεί στα έργα της αγάπης στην προσπάθεια να βοηθηθούν οι χήρες και τα ορφανά των Καλαβρύτων. Οί μοναχοί έβαζαν στην άκρη ένα μέρος από τα τρόφιμα πού τους έδινε το Μοναστήρι, και ο π. Ευσέβιος τα συγκέντρωνε και τα πήγαινε στα Καλάβρυτα. Ο ίδιος έδινε όλο το μερίδιο του.